

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: Ch. O.,** zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2004, č. j. 48 Az 66/2004 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 20. 2. 2004, č. j. OAM - 5676/VL - 10 - P13 - 2003, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou potíže v zemi původu – v Nigerijské federativní republice a z toho pramenící obava o vlastní život, a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobce namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, (správní řád). Uvedl,

že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 či podle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů, nebo případně podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem č. j. 48 Az 66/2004 - 24 ze dne 30. 6. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 15. 9. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 7. 9. 2004, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě 15. 9. 2004 a doručena krajskému soudu 16. 9. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel ve své poměrně obsáhlé kasační stížnosti namítá, že i kdyby nesplnil podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tak rozhodně splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona z humanitárních důvodů, a to z důvodu zvláštního zřetele hodného - k tomuto tvrzení odkazuje např. na výroční zprávu Amnesty International z roku 2003, kdy Nigérie figuruje mezi státy, které porušují lidská práva tím, že dochází k mučení, nezákonným popravám (zejména mimosoudním), nezákonnému zadržování osob atd., a rovněž odkazuje na informace z dalších zdrojů, např. na informace ČTK. Stěžovatel dále uvádí, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatel poukazuje na nedostatečnou jazykovou vybavenost, když hovoří pouze anglicky s výrazným africkým akcentem.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Praze. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Stěžovatel v zemi původu nebyl pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu s tím, že jednání třetích osob stěžovatelem popisované nesplňuje definiční znak pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 6 zákona. Obecný odkaz na nebezpečnou situaci v Nigérii bez jakékoliv bližší specifikace k jeho osobě považuje správní orgán za irelevantní, neboť stěžovatel o svých potížích neinformoval státní orgány, a ani nežádal policii o vyřešení jeho potíží. Stěžovatel byl vystaven ohrožení ze strany neznámých lidí, o jejichž jednání však nelze říci, že by byly prováděny, podporovány či trpěny nigerijskými státními orgány. K námitkám týkajícím se špatné jazykové vybavenosti správní orgán uvádí s odkazem na obsah správního spisu, že stěžovatel sám žádal, aby pohovor byl veden v jazyce anglickém a souhlasil s tlumočením pohovoru tlumočnicí z angličtiny, s jehož obsahem byl řádně seznámen a vyslovil s ním souhlas.

Žalovaný kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Krajský soud v Praze při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí se zabýval všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Praze správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, a že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Praze náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy obava o vlastní život, kdy mu bylo vyhrožováno neznámými osobami, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Rovněž Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť – jak vyplývá ze shora uvedeného – v souzené věci nebyly shledány tvrzené vady řízení před krajským soudem.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu